

nahodilou okolností procesního spojení těchto žalob nepozbyly žalobní nároky své samostatnosti (srov. Sb. n. s. čís. 1594, 1044). V pracovních sporech o hodnotu 300 Kč nepřevyšující (nepatrné věci) není dovolání vůbec přípustné, což plyne z toho, že o dovolání v těchto sporech rozhoduje odvolací soud s konečnou platností (§ 31 zák. č. 131/31 Sb. z. a n.). Rozsudkům odvolacího soudu ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč lze odporovati dovoláním, avšak proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest dovolání nepřípustné, nepřesahuje-li hodnota předmětu sporu částku 2.000 Kč, leč že odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu (§ 34, odst. 1 cit. zák.). Při posuzování, zda jest dovolání vzhledem k těmto ustanovením přípustné, lze přihlížeti jen k tomu předmětu sporu, jež strana vznáší k rozhodnutí na třetí stolici (srov. Sb. n. s. č. 6115). V souzené věci se žalobci domáhají v dovolání toliko částek po 232 Kč, tedy nároků nepatrných (t. j. hodnoty 300 Kč nepřevyšující). Pro pojem nepatrné věci nerozhoduje, zda nárok, o němž má vyšší soud rozhodnouti, byl nepatrný již od původu či zda se jím stal teprve později buď důsledkem obmezení původně uplatňovaného nároku či byv rozštěpen rozsudkem nižších soudů (srovn. Sb. n. s. 7158, 6691 a j.). Dovolání v pracovních sporech je tedy nepřípustné, bylo-li se do rozsudku odvolacího soudu dovoláno jen co do částky 300 Kč nepřevyšující, ač nižší soudy rozhodovaly o penízi tuto hodnotu převyšujícím, a to platí zejména též v případě, že dovolatel teprve v dovolání uplatňuje toliko částku nižší než 300 Kč (t. j. bagatelní nárok). Nesejde na tom, že odvolací soud rozhodnuv o vyšším než 300 Kč předmětu sporu prohlásil dovolání za přípustné, neboť kdyby dovolatel již v dovolání se byl omezil na takovou nepatrnou částku, byl by odvolací soud o ní rozhodl s konečnou platností a nebyl ani oprávněn prohlásiti dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. Jiný výklad odporoval by úmyslu zákonodárcově, jež vyjádřil v ustanovení § 31 cit. zák., že totiž nepatrné nároky nemají býti vznášeny k rozhodnutí až k nejvyššímu soudu, nýbrž mají býti konečně vyřízeny v první, nanejvýše v druhé stolici.

Čís. 15414.

Do usnesení (ve věcech pracovních), jímž odvolací soud odmítl žalobu pro zmatečnost podanou podle § 529 čís. 2 c. ř. s., jest rekurs přípustný; rekurs jest podati ve lhůtě patnáctidenní.

Důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 1647/36.)

P r v ý s o u d (pracovní) vyhověl žalobě pro zmatečnost podané podle § 529 čís. 2 c. ř. s. a zrušil rozsudek pro zmeškání vydaný proti žalobci vzav za prokázáno, že rozsudek doručený nynějšímu žalobci

v Rakousku jen v českém vyhotovení nebyl žalobci doručen vůbec (§ 477 čís. 4 c. ř. s.). Odvolací soud ve věcech pracovních žalobu pro zmatečnost odmítl. Důvody: Podle § 529 čís. 2 c. ř. s. může být napadeno pravoplatné rozhodnutí žalobou pro zmatečnost, když strana v řízení buď vůbec, nebo potřebuje-li zákonného zástupce, zástupcem takovým nebyla zastoupena, pokud vedení rozepře dodatečně řádně nebylo schváleno. Zákon uvádí z formálních, v § 477 c. ř. s. uvedených důvodů zmatečnosti toliko čís. 5, nikoli také čís. 4, o něž žalobce opírá své tvrzení, že ve sporu nebyl zastoupen. Již z toho důvodu, že § 529 čís. 2 c. ř. s. doslovně souhlasí s ustanovením § 477 čís. 5 a případu § 477 čís. 4 c. ř. s. neuvádí, lze seznati, že zákonodárce tento případ, v němž straně možnost na soudě jednati byla odňata nezákonným postupem, zejména opominutým doručením, nechtěl označiti za případ, jemuž lze odporovati mimořádným opravným prostředkem, totiž žalobou o zmatečnost. Dopouští-li zákon v § 529 čís. 2 c. ř. s. žalobu pro zmatečnost jediné za předpokladu, že strana nebyla v řízení vůbec zastoupena, míní tím jen naprostý nedostatek zastoupení, t. j. takový stav, který straně zabránil, aby řádným právním prostředkem, kterého soudní řád jinak poskytuje, odvrátila dotyčné soudní rozhodnutí, pokud se týče jeho formální právní moc. O tomto naprostém nedostatku zastoupení nelze však mluvit v tomto případě, když žalobci doručen byl rozsudek žalobou o zmatečnost napadený a tím mu poskytnuta byla plná možnost, aby právním prostředkem odvolání domáhal se jeho zrušení dle § 477 čís. 4 a § 471 čís. 4 c. ř. s. a tak zabránil jeho právní moci. Nepoužil-li žalobce včas tohoto opravného prostředku, zavinil sám svou procesní nedbalostí, že rozsudek nabyt proti němu neodpíratelné právní moci, a nemá s tímto důsledkem co činiti domnělý nedostatek zastoupení spočívající v tom, že žalobci nebyla žaloba náležitě doručena; důsledek ten nastal proto, že opominul rozsudku včas odpírati odvoláním, a tím samozřejmě pozbyla vada v doručení žaloby jakéhokoliv významu. Jest přímo protismyslné domnívati se, že zákon zamýšlel kromě tohoto pravidelného opravného prostředku, kterého žalobce nedbal, poskytnouti k nápravě této nedbalosti ještě mimořádný právní prostředek žaloby pro zmatečnost. Mluví-li § 529 c. ř. s. o tom, kdy lze odpírati žalobou pro zmatečnost pravoplatnému rozhodnutí, jest bez dalšího výkladu samozřejmo, že není tím míněno rozhodnutí, které strana sama nechala z vlastní své procesní nedbalosti v moc práva vejíti. Takovému rozhodnutí nelze již vůbec odpírati. Že rozsudek žalobou pro zmatečnost napadený žalobci řádně byl doručen a stal se pravoplatným, jde najevo z příslušných spisů. Ježto se žaloba neopírá o zákonný důvod odporování, bylo ji ve smyslu ustanovení § 543 c. ř. s. odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Proti usnesení odvolacího soudu je rekurs přípustným, ježto nejde o pouhé usnesení za odvolacího řízení, nýbrž o takové, jímž bylo odvolání věcně vyřízeno a nebyl jen zrušen rozsudek prvního soudu, nýbrž

též odmítnuta žaloba. Že rekurs proti tomuto usnesení odvolacího soudu, vydaném v řízení o pracovním sporu, lze podati ve lhůtě patnáctidenní, plyne z úvahy, že i pro odvolání a dovolání v těchto věcech byla připuštěna taková lhůta (§§ 29, 34 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.) a že pro rekursy proti usnesením prvního soudu byla § 36, odst. 1 a § 29 zák. tato lhůta výslovně stanovena. V souzené věci byl rozsudek pracovního soudu doručen právnímu zástupci žalobcovu dne 2. dubna 1936 a opravný prostředek podán na poštu dne 17. dubna 1936, takže byl včas podán a výtka nevčasnosti žalovaným uplatněná není důvodná. Rekursu nebylo lze vyhověti, ježto jeho vývody nejsou způsobilé vyvrátiti správné a výstižné důvody napadeného usnesení, k nimž se odkazuje, a dodává se jen ještě toto: Nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí Sb. n. s. 7145 i 2984 (v důvodech) zásadu, že důvod žaloby pro zmatečnost podle § 529 č. 2 c. ř. s. jest doslova stejný s důvodem zmatečnosti § 477 č. 5 c. ř. s. a že důvod zmatečnosti podle § 477 č. 4 c. ř. s. nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost. Oporu má tento právní názor i v důvodové zprávě k § 529 c. ř. s. (§ 551 vl. předl.), podle níž se zamýšlelo připustiti mimořádný obranný prostředek — jímž je žaloba pro zmatečnost — pouze tehdy, byla-li porušena pravoplatným rozhodnutím stěžejní zásada slyšení stran, aniž bylo možno straně uplatňovati důvod zmatečnosti v dřívějším řízení aneb opravným prostředkem. Z toho patrně, že zákonodárce omezil žalobu pro zmatečnost na případ, že strana v řízení vůbec nebo, potřebuje-li zákonného zástupce, nebyla jím zastoupena, pokud vedení rozepře nebylo dodatečně schváleno, tedy na případ § 477 č. 5 c. ř. s., neboť veškeré ostatní v § 477 c. ř. s. uvedené důvody zmatečnosti se musí zpravidla strana dovědět za řízení anebo po ukončení řízení (rozsudkem) a je jí tedy možno uplatňovati v řádném řízení opravném tyto důvody zmatečnosti a předejiti tomu, by rozhodnutí nevešlo v moc práva. Z toho je jasno, že mimořádný prostředek (žaloba pro zmatečnost) má býti odepřen, když formální zmatečnost bylo lze odstraniti řádným prostředkem opravným a žalobou pro zmatečnost nelze tudíž odpírati pravoplatnému rozhodnutí, jež strana sama svou vlastní procesní nedbalostí dala vejíti v moc práva (Sb. n. s. 2984). Že stěžovateli byl rozsudek, o nějž jde, doručen dne 13. srpna 1934, zjistil odvolací soud správně.

Čís. 15415.

Předpis § 1486 čís. 1 obč. zák. se týká i pohledávek podniků, které neprovádějí práce po živnostensku, nýbrž jen za úplatu kryjící náklad potřebný k obstarání prací v zájmu veřejnosti.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 2179/36.)

Žalující obec přednesla, že žalovaným provedla na jejich objednávku stavbu vodovodní přípojky, za niž jí žalovaní dluží ještě zažalovanou